

JEZDECKÉ ROZHLEDY

Redaktor: Podplukovník gšt. Josef Tacl.

DUBEN 1938.

—c—:

Německý předpis pro výcvik v eskadroně.

(Dokončení.)

Boj — úkoly a vedení. Eskadrony a čety bojují svými střelnými zbraněmi. Pohyblivost koní se používá k tomu, aby se palebné zdroje dostaly rychle a s překvapením v činnost proti citlivému místu nepřítele. K pěšímu boji jsou často zasazeny části eskadrony, mezitím co ostatní jsou ještě na koních nebo jsou již zase znovu na koních v pohybu. V eskadroně tvoří zpravidla družstvo nejmenší bojové skupení, z něhož jen výjimečně jsou oddělovány částice. Využití pohyblivosti koní vede často k nežádoucímu roztažení čet a eskadrony; proto musí mít tito velitelé své jednotky v ruce. Soudržnost akce musí být zajištěna vzájemným spojením a z toho vyplývá i místo velitele v boji. V ohnisku boje, je-li třeba, musí útočit velitel eskadrony. Velitelé čet vedou své jednotky a za všech okolností musí je svým příkladem strhnout vpřed; v obraně jsou duší odporu.

Každý velitel eskadrony nebo čety dostane od svého nadřízeného velitele úkol a sám stanoví prostředky, kterými jej chce splnit. Na jejich rozhodování má veliký vliv terén. Osamocení v prostoru nutí je často k samostatnému rozhodování. Úplného vyjasnění situace u nepřítele nelze vyčkávat, jen rychlým a rozhodným jednáním lze nepřítele v akci předejít a uchovat si výhodu překvapení. Obvykle sám boj vyjasní teprve situaci.

Velitelé eskadron a čet vedou své jednotky v boji svými rozkazy a příkladem. Způsob rozkazování musí odpovídat situaci; čím větší nebezpečí, tím stručnější rozkazy. Velitelé eskadron a čet nařizují ústně a podle terénu. Vydávání rozkazu se usnadní, znají-li všichni podřízení v hrubých rysech úmysl svého velitele a jsou-li o průběhu akce stále zpravováni.

K vedení boje je neustále třeba zpráv. Je-li třeba (zvláště pro dělostřelectvo), je průběh vlastní čelní čáry vyznačován praporky viditelnými zřetelně dozadu (přední strana šedá, zadní žluto-červená). Vlastnímu letci označují bojující jednotky své stanoviště vyznačovacími plátny (jedna strana bílá, druhá červená pro sníh).

Bojový průzkum nesmí být přerušen, stejně jako pozorování bojiště. Velitel náručních koní dostane obvykle před sesednutím rozkaz o umístění náručních koní. Po sesednutí vede je ve vhodných tvarech terénu odpovídajících na označené místo. Rozmístí je ve skupinkách 30—50 m od sebe vzdálených. Spojením koní se snaží získat volné jezce, jichž použije ke spojení s velitelem, se sousedy a k zajištění. Stará se, aby koně unikly vzdušnému i pozemnímu pozorování. V eskadroně velí náručním koním výkonný rotmistr.

Doplňování střeliva nesmí být opominuto; stejně musí velitel eskadrony vědět, jak vypadají se střelivem přidělené mu těžké zbraně.

Jezdecký způsob útoku záleží v rychlém zasazení eskadron (čet) na široké frontě s využitím všech částic a pohyblivosti.

Takto se útočí, má-li být slabý nepřítel napaden s překvapením dříve, než může být zesílen, má-li se vyjasnit situace o síle a rozsahu nepřátelského odporu, mají-li být nepřátelské síly upoutány, a konečně při pronásledování, má-li se ustupujícímu nepříteli znemožnit obnovení odporu.

Při tomto způsobu boje vede velitel eskadrony svou jednotku co nejblíže k nepříteli na koni, pod ochranou bojového průzkumu. Útok následuje hned po sesednutí, co možná s překvapením. Četám se označí jejich cíle, po případě mezery pro prostřelování těžkých kulometů a jinak bojují samostatně. Často umožní vlastnosti terénu vyjmout zasazenou jednotku z boje a zasadit ji jinde na vhodnějším místě. Rychlý úspěch je však jen tehdy zaručen, je-li možno mít náručí koně blízko, aby nové zasazení nepřišlo pozdě. Tento manévř je účelný tehdy, bylo-li zjištěno křídlo nepřitele, a tudíž je dána možnost obchvatné akce.

Použití těžkých kulometů musí odpovídat situaci a úmyslu. Velmi často bude vhodné podporovat jimi čelně působící část a poutat nepřítele, než se vyjádří vlastní obchvat.

Při útoku na široké frontě bude nutno na začátku často upustit od tvoření těžiště sil. Jakmile je však jeho vytvoření možné nebo nutné, je třeba přeskupit síly k tomu účelu potřebné. K tomu je třeba závčas řídit pohyb záloh, soustředit palbu těžkých kulometů; velitel eskadrony řídí boj v tomto místě sám.

Má-li útočit eskadrona v hlubokém učlenění na úzkém prostoru, bude musit zpravidla nechat koně dále vzadu a zřít se jejich pohyblivostí. Připravuje-li se eskadrona ve východišti útoku ve skrytu, označí se veliteli čet jejich prostory a určí se směrová četa; při vstupu do boje je směrovou četou ta, která nejlouběji pronikla.

Bojový průzkum musí být zahájen nejpozději při zaujímání sestavy ve východišti útoku; je s ním spojen i průzkum terénu, jehož účelem je zjistit, kudy se eskadrona nejsnadněji dostane na nepřítele.

Velitel eskadrony nařizuje četám zasazeným v prvním sledu prostor k rozvinutí a útočný cíl. Útok čet je podporován palbou těžkých kulometů, a je-li, i dělostřelectvem.

Není-li jasno o situaci, jsou do prvního sledu dávány jen nejnutnější síly, aby byla uchována možnost přesunout je, když se situace vyjasní. Čím je jasnější, tím určitější bude útočná sestava.

Útok se vede se zřetelem na stálou podporu těžkými zbraněmi tak, že je určen první cíl, jasně viditelný, a teprve v útoku cíl další, ovšem včas, aby mohlo být využito dosaženého úspěchu.

Velitelé čet nařizují sestavu svým družstvům, určí jim cíle nebo dají bojové úkoly.

Velitelé družstev vedou družstva těžice z palby těžkých kulometů a využívají terénu s počátku bez palby až asi na střední vzdálenost, kdy teprve zahájí palbu lehké kulometry, aby razily cestu. Čím později je palba zahájena, tím větší je úspora na čase a munici. Střelci zahájí palbu z pušek až na malé vzdálenosti a co možná soustředěně.

Se zkracující se vzdáleností nabývají velitelé čet přehledu o místech proniknutí do nepřátelského postavení a jejich hlášení jsou podkladem pro použití těžkých zbraní. Jakmile se zjistí u nepřitele slabina, zvýší se nápor v tomto místě.

Před ztečí zadnější částice pronikají rychleji vpřed, aby mohly čelní účinněji podporovat. Zteč musí pronikat do hloubky nepřátelského posta-

vení hlavně tam, kde nepřátelský odpor povolil. Směr útoku musí i při tom být zachován, chybou je předčasné vybočení, t. j. dokud není celé postavení prolomeno. Boky útoku musí chrániti zadnější částice, zbylé odpory ničí zálohy.

Zálohu je třeba vést tak, aby využívajíc terénu neměla ztratit, její vzdálenost od čelních jednotek se řídí situací a terénem.

Dosažení cíle se ihned hlásí a obnoví se členění sestavy buď k dalšímu útoku nebo k udržení dobytého terénu.

K pronásledování přecházejí eskadrony bez čekání na rozkaz; provádí se co možná koňmo, a proto je třeba včas se starat o přísun náručních koní. Pronásledování začíná na křídle tak, aby nepřítel byl předstihován. Nepřátelskými záterasy na komunikacích nesmí se eskadrona dát zdržet snad se zřetelem na trény. Má-li se překonat vodní tok, je třeba jednat rychle, a proto co nejvíce koní a jezdců plave; materiál pro výpomocná plavidla musí být připraven.

Ani při pronásledování nesmí být opominuto hlášení.

Zachycuje-li se nepřítel nebo se snaží zadními voji zadržet pronásledovatele, nesmí být opuštěno pronásledování, ani nesmějí být upoutány značnější síly; vždy je třeba pronikat na hlavní síly nepřitele.

Ustupuje-li nepřítel, aniž je příliš oslaben, je nutno jej napadat v bočních palbou a ve vhodné chvíli naň útočit. K přepadům palbou se zvlášť hodí těžké kulomety, které musí rychle pronikat pod záštitou jezdeckých čet. Náruční koně musí mít za přepadů velikou pohyblivost, proto obyčejně sesedají jen kulometné jednotky.

Jsou-li koně na konci sil, je třeba ze zbývajících odolných utvořit skupiny, které v pronásledování pokračují. Zastavit pronásledování lze jen na vyšší rozkaz.

Obranný boj.

Obrana vyžaduje zpravidla umístění náručních koní daleko vzadu, a proto jednotky nemohou při ní těžit ze své pohyblivosti.

Eskadrona brání úsek obranného postavení; v linii hlavního odporu jsou přední hnízda odporu, jež jsou tak uspořádána, aby předpolí bylo zcela a bez mezer ovládáno palbou. Členěním do hloubky a nepravidelným rozmístěním hnízd odporu je dána možnost bočních paleb k vzájemné jejich obraně; rozděluje se nepřátelská palba a je umožněno pokračovat v obraně, i když nepřítel někdy vnikne do obranného postavení.

Velitel eskadrony ukáže svým velitelům čet průběh předních hranic postavení a přidělí jim úseky k obraně, nařídí úpravu terénu zároveň s udáním času, který k tomu je. Často nařídí i zříditi klamné stavby. Oznámí opatření k vyžádání palby dělostřelectva a těžkých zbraní a podmínky zahájení paleb. Styk na hranicích svého úseku dojedná se sousedy osobně, a je-li třeba, učiní i zvláštní opatření v tom směru, zejména pro noc, mlhu a p.

Dá palebné úkoly těžkým kulometům, po případě i jiným zbraním umístěným v jeho úseku.

Velitel eskadrony je odpověden za pohotovost své jednotky; aby měl vliv na průběh boje, musí mít vždy zálohu.

Velitel čtyř dá bojové úkoly svým družstvům, určí jejich rozmístění, organizuje jejich palbu a nařídí provedení opevňovacích prací i stavbu překážek. Družstvo zasazené k boji v linii hlavního odporu umísťuje svůj lehký kulomet vpředu; zřizuje pro něj také záměnná postavení. Ostatní

střelci družstva jsou umístěni za linii hlavního odporu a střelí buď mezerami mezi hnízdy tvořenými lehkými kulomety, napadají palbou proniknuvšího nepřítele a zabírají mu v dalším pronikání nebo naň podnikají protiútok, chrání křídlo nebo zajišťují hnízda odporu v noci umístěním mezi nimi nebo před nimi.

Při velkých šířkách jsou z nich tvořena skupení nahrazující kulometná hnízda. Také pokrytý terén může vyvolat jiné členění družstev.

Zálohy se zařizují rovněž k obraně na místě, ale s tím rozdílem, že jsou do šířky a do hloubky členěny jen do té míry, aby jich bylo možno použít jako zálohy v celku.

Při obraně na velmi široké frontě je vhodné, aby záložní čety eskadron měly náruční koně nablízku, aby mohlo být včas dosaženo ohroženého místa. Také předsunuté polní stráže mohou mít své koně u sebe, když to terén a situace připouští. Boj vedou hlavně svými lehkými kulomety; pohyby na koni mohou měnit svá stanoviště a klamat nepřítele o síle obsazení.

Za zvláště příznivých terénních podmínek mohou být na přední stráž předsunuty i jednotlivé těžké kulomety k zesílení zasazených čet.

Úkoly předních stráží musí určovat jejich chování za nepřátelského útoku. Boj v obraně zahajují těžké zbraně. Čím více se blíží nepřítel, tím více zasahují lehké zbraně do boje. Je však třeba uvážit, že předčasné zahájení palby může prozradit rozmístění vlastní obrany a tím dát cíle nepřátelskému dělostřelectvu a těžkým zbraním. K zahájení palby musí však dojít, jakmile nepřítel uniká zásahu těžkých zbraní a dělostřelectva. Lehké kulomety zahajují palby již na vzdálenosti své účinné střelby co možná ze záměnných postavení; tím se zabrání prozrazení jejich stanovišť pro blízké palby.

Vyhnout se účinkům převahy nepřátelské palby na některém místě, aniž je tím však porušena souvislost obrany, je přípustné jen na rozkaz velitele eskadrony, který k tomu musí mít oprávnění zvláštním rozkazem.

Podaří-li se nepříteli vniknout do postavení, je třeba proniknuvší částice zničit palbou a vytlačit je protiútokem.

K obraně v noci je nutno učinit příslušná opatření již za dne; předpolí střeží v noci hlídky a zesílené přední stráže.

Ústupový boj se vede na několika postaveních, při čemž jednotky ustupují z jednoho na druhé buď bez boje nebo bojující. Náruční koně jsou obvykle v blízkosti jednotek, aby jejich pohyblivost byla zachována.

Dočasná obrana každého postavení má za účel donutit nepřítele k provádění příprav k útoku, které stojí mnoho času. Držení některých částí terénu mezi dvěma postaveními má za účel zdržet nepřítele a získat čas potřebný k zaujetí nejbližší obranné čáry.

K zdržení nepřítele mohou být daleko předsunuty čety zesílené těžkými kulomety; tím je nepřítel také klamán o umístění vlastního postavení. Jak použije velitel eskadrony svých čet, dá-li je vedle sebe do jednoho sledu, nebo utvoří sledy dva, to záleží na situaci, terénu a úkolu. Jsou-li zasazeny vedle sebe, dostanou úseky, v kterých pracují. Velitel eskadrony obvykle sám nařizuje ústup z jednoho postavení na druhé; není-li to pro přílišnou šířku nebo pokrytost terénu možné, určuje čáru, jejíž překročení nepřátelskou převahou znamená ústup. Velitelé čet ustupují s poslední částicí.

Postavení musí býti volena tak, aby nepřítel byl zdržován co nejdéle, ale aby vlastní ústup byl možný; konečný cíl, čára, kterou nutno udržet, musí být v rozkaze jasně uvedena.

Eskadrona neustupuje zpravidla najednou; často je výhodné některé čety nebo družstva nechat ještě na místě, když jiné části již ustoupily, a dát jim úkoly bočně postřelovat postupujícího nepřítele.

Blíží-li se ustupující jednotky k dalšímu postavení, mají v něm být již napřed se záštitou poslané některé těžké kulomety připraveny k palbě, k podchycení ústupu.

V nepřehledném terénu se zasazují jen lehké a těžké kulomety. Lehké kulomety doplňují palby těžkých kulometů a usnadňují jim později přerušení boje. K zajištění křídel, k vyhledávání zpráv a k vytyčení dalšího postavení se použije ostatních střelců eskadron; jen v lese, za mlhy a v nepřehledném terénu se účastní boje.

Eskadrona musí využívat terénu k zaujímání postavení co nejvíce a rovněž volit i mezilehlá postavení. Čas nutný k zaujetí postavení musí získat rychlým přesunem do nového stanoviště. Často sesedají družstva tak, že 1 muž má 2 náruční koně, zvláště když jsou zasazeny jen lehké kulomety.

Boj v prostoru mezi postaveními vedou malé částice palebnými případy a po nich zmizí.

Obrana proti letectvu.

Rozčleněná eskadrona za pochodu, rozvinutá v boji skýtá letcům nepatrné cíle. Nebezpečí se ještě sníží, je-li vhodně využito terénních skrytů.

K obraně proti letcům používá eskadrona kulometů do 1000 m, pušek do 500 m. Na pochodu, při převozech, za odpočinku nebo v ubytování nařizuje velitel eskadrony zasazení kulometů a pušek k OPL. V boji může i nižší velitel až i velitel družstva nařídít palbu na letadla; musí však uvážít, zda-li tím neprozradí své výhodné umístění.

V noci eskadrona na letce nestřílí.

Před průchodem soutěskami bude často nutno si napřed zajistit OPL. v takovém místě; soutěsku je nutno rychle projet a potom jednotku rozčlenit. Často i přes zařízení pozorování nebude mít eskadrona čas uvést v činnost palebné prostředky. V tom případě se ve zvýšeném chodu rozčlení a snaží se dosáhnout prostorů skýtajících kryt.

Účinnou palbu na letce zaručuje jen současná palba několika kulometů; obyčejně střílejí v eskadroně tři lehké kulomety jedné čety pod společným velitelem.

Při volbě palebného stanoviště je nutno hledět, aby se letec dostal do palby již před náletem samým; palebná stanoviště musí být alespoň 300 m vzdálena od chráněné jednotky. K zmenšení mrtvého kužele jsou jednotlivé kulomety členěny s rozstupy a vzdálenostmi asi 50 m. Výstřel musí mít volný na všechny strany, zbraně a střelci musí být skryti.

Na letadlo musí být zaměřeno ihned, i když není ještě zjištěna jeho totožnost; jen tak bude na nepřítele zahájena palba včas, když se octne v účinném dosahu zbraní. Palba se zahájí bez povelu, jakmile začne pálit velitel z vedoucího kulometu. Je-li cílů několik, střílejí všechny zbraně na nejbližší a nejnižší letoun; v dalším průběhu se řídí podle vedoucího kulometu.

Z pušek střílí četa na povel svého velitele, a to bez bližšího určování cíle na nejbližší letoun.

Vzdálenost se odhaduje a jako vodítko slouží tyto údaje:

při dálce od 1200 m dolů lze rozeznat označení letadla,

při dálce od 800 m dolů lze rozeznat kola a podvozek,

při dálce od 600 m dolů lze rozeznat výztuhy,

při dálce od 300 m dolů lze rozeznat hlavy posádky.

Je-li čas, použije se dálkoměrů těžkých kulometů.

Při střelbě na letadla má být použito i průbojného střeliva a střeliva označujícího dráhu střely v poměru 3:1.

Obrana proti útočné vozbě.

Eskadrona musí být vždy připravena čelit nepřátelské útočné vozbě. Včasné zprávy mohou zabránit nebezpečí, které plyne z překvapujícího zásahu nepřátelské útočné vozby. Proto je nezbytné, aby všechny průzkumné a zajišťovací orgány sledovaly pozorně i příznaky nasvědčující přítomnosti útočné vozby. V noci třeba napnout sluch. Jakmile byla přítomnost útočné vozby zjištěna, je nutno to hlásit co nejrychleji a varovat ohroženou jednotku. Jako výstraha se dávají předepsaná znamení, vypalují se rakety smluvené barvy a případ od případu nařízená jiná znamení. Vždy je účelné použít několika způsobů, aby výstraha spolehlivě pronikla. Znamení jsou určena veliteli, ten pak učiní účelná opatření. Zrušují se zase až na jeho rozkaz.

Nejlepší obranou eskadrony proti překvapení je využití terénu pro tanky neschůdného. Stupeň neschůdnosti závisí na druhu a vlastnostech útočné vozby nepřítele. Močály, lesy, skalnaté stráně, hluboké příkopy omezují průzkumné vozy nepřátelské v činnosti.

Proto vyhledává eskadrona k postupu lesy, jimiž sama může proniknout, kdežto nepřátelské průzkumné vozy nikoliv. Stejně jako lesy se hodí i terén, který koně musí zlézati. Dosáhnout takových prostorů bude často spojeno se zájžd'kou. To platí ovšem tam, kde eskadrona postupující po silnici nemůže s ní rychle odbočit, kdyby se měla střetnout s nepřátelskou útočnou vozbou.

Při procházení terénem nebude moci trén eskadrony následovat, nýbrž často bude musit být ponechán se záštitou vzadu.

Blíží-li se útočná vozba po cestě pochoduující eskadroně, opustí na znamení nebo povel velitele cestu, sjede do terénu v označeném směru, rozčlení se ve vyšším chodu a zaměří do nejbližšího terénního krytu. Nelze-li s cesty sjet, je třeba ji přehradit tím, co je po ruce, a zátaras postřelovat. Průbojné střelivo je na malé a blízké vzdálenosti při střelbě na výhledy a střílny účinné. Částice, které se nemohou bránit, se skryjí.

V pokrytém terénu lze napadnout nepřátelské vozy v těch okamžicích, kdy nemohou použít svých zbraní, a to palbou zblízka anebo vržením svazku ručních granátů pod pásy.

Eskadrona může vlastními silami zřídit zátaras s trhavinami i bez nich. Slouží k zajištění zvláště na cestách nebo v ubytování; ve volném terénu však nikoliv. Položit miny přísluší zákopníkům eskadrony.

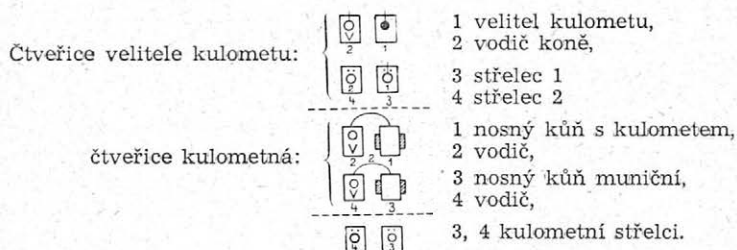
Vodní toky se překonávají podle příslušných předpisů ženijního vojska.

Těžké kulometry eskadrony.

U každé eskadrony je zařaděno jedno družstvo (die Maschinen-gewehrstaffel der Reiterschwadron) o dvou těžkých kulometech. Lehký a těžký kulomet jsou stejné, vz. 34, rozdíl je jen v podstavci; lehký kulomet má opěru o dvou nožkách, těžký kulomet podstavec o třech nožkách. Mimo to má nástavec ke střelbě PL.

Kulometný roj.

Kulometný roj tvoří velitel kulometu, současně velitel velitelské čtveřice, čtveřice kulometná a dva střelci.



Velitel kulometu je odpověden za výcvik obsluhy a za stálou pohotovost zbraně i potřeb k boji.

V boji je odpověden za vyplnění bojového úkolu, k němuž patří: skryté vedení kulometu, volba palebného stanoviště, jeho zařízení a zaujetí, řízení palby, stálé pozorování bojiště, zvláště nepřítele a vlastních vojsk, spojení s velitelem, jemuž podléhá, příprava ke změně palebného stanoviště, doplňování střeliva a jeho potřeb.

Střelec 1 je zástupcem velitele kulometu; v boji se stará o přesun kulometu, který obsluhuje při střelbě.

Střelec 2 je pomocníkem; v palebném stanovišti pomáhá při přípravách k zahájení palby, podává munici a pomáhá při odstraňování zádržek.

Střelec 3 podle potřeby pomáhá při pozorování nebo je zařaděn pro spojení jako střelec 4.

Střelec 4 odpovídá za spojení s velitelem čety nebo jednotky, u které kulomet je přidělen.

Oba (3 a 4) se starají o přísun střeliva od náručních koní ke kulometu.

Vodič náručního koně s kulometem drží koně střelce 4, vodič muničního koně drží koně střelce 3.

Kulometný roj na koni zaujímá tvary: pochodový proud (viz náčrt) nebo zástup.

Pěšky nastupují v zástup za sebou velitel kulometu, střelci podle čísel 1, 2, 3, 4, nebo v hofu s rozstupy a vzdálenostmi 5 kroků za velitelem, za ním je 1, vpravo 2, vlevo 3 a 4 stupňovitě vzad.

Základní ustanovení o boji.

Palebné postavení musí být vždy podle možnosti zastřeno a zesíleno úpravou terénu, v němž nesmí být rozpoznáno.

Kulometry eskadrony mohou střílet toliko přímo, ježto nemají zařazení pro střelbu nepřímou.

Palebné stanoviště se prozradí při střelbě, a proto může svému účelu sloužit jen krátký čas. Nestřílí-li se, jsou kulometry v skrytu.

Záměnná stanoviště mají umožnit, aby se kulomet mohl včas vyhnout zničení nepřátelskou palbou; musí být vždy alespoň vyhledána, je-li čas, i vybudována. Záměnná stanoviště, která nelze zaujmout skrytě, aby to uniklo nepřátelskému pozorování, nemají ceny.

Umístění palebných a záměnných stanovišť musí být vzájemně tak voleno, aby palba řízená na jedno z nich nezasahovala současně i druhé, na příklad osamoceně zasazený kulomet má záměnné stanoviště 50 m stranou. Ve svazu čtyř je třeba dbát, aby jednotlivá stanoviště neomezovala druhá a nedošlo k hromadění zbraní; často bude příznivá změna stanoviště směrem vpřed anebo vzad.

Palebná stanoviště na svahu přivráceném k nepříteli jsou jako otevřená (nekrytá) stanoviště velmi nevýhodná, neboť každé spojení, zásobování střelivem se děje pod nepřátelským pozorováním a účinkem zbraní. Proto se jich používá jen výjimečně.

Postavení ležící za samým svahem výšin, strání, zářezů jsou velmi výhodná pro možnost snadného spojení, působení překvapením (náhlým zásahem).

Nevýhodou je, že se odrážejí proti horizontu nebo světlému pozadí; nemají-li v tom případě skrytu, je lépe se jim vyhnout.

Při vyhledávání a zařizování palebného stanoviště je třeba mít na zřeteli: nápadným tvarům (výšiny, kupy, skupiny stromů, okraje lesů, ojedinělé keře) se vyhnout;

stínů, země, pozadí využít ke skrytu proti pozorování pozemnímu i leteckému;

možnost zaujetí nejnižší palebné polohy;

volný, co možná neprašný terén před hlavní.

Při pokrytí terénu vzrostlým obilím, travou a p. bude často možné použít jen nejvyšší polohy, a to ještě krátký čas, a bude často třeba zvláštních opatření k vyčištění předpolí.

Přestřelování a prostřelování vlastních vojsk je v boji pravidlem. Dovoluje při využití dostřelu podporovat z postavení vzadu umístěných a tím usnadní postup v útoku nebo zesílí odpor v obraně.

Vliv přestřelování na vlastní vojska je morálně velký. Zvyšuje útočnost, je-li skutečnou ochranou, snižuje ji však, ohrožuje-li vlastní vojska.

Při přestřelování čelně zasazenými kulometry nesmí být palba položena blíže než 350—500 m před vlastní vojska; čím blíže je útočný cíl, tím většího je třeba odstupu palby od vlastních vojsk. Možnost položení palby je vždy závislá na vzdálenosti palebného stanoviště od vlastních vojsk. Při bočním postřelu je možno palbu položit blíže.

Každé přestřelování vyžaduje, aby přímo před střílejícími kulometry byl určitý volný prostor, v němž není vlastních vojsk. Rozsah je závislý na tvárnosti terénu, pokrytosti půdy a dále palby. Je-li třeba, dohodnou se o volný prostor velitel kulometu s velitelem eskadrony.

Pro technický výkon se zbraní platí zvláštní předpisy.

Užití palby. Těžké kulometry nemohou vést dlouho boj, a proto jich musí být použito tak, aby v krátké době dosáhly co největších účinků. Střílejí se:

přepad palbou, buď jednotlivým nebo oběma kulometry na jeden cíl, krátkou dobu;

rušivá palba podle situace, času a množství střeliva nepravidelná palba k rušení a znepokojování nepřítele;

přehraďa (Notfeuer) v souladu s dělostřelectvem a s těžkými zbraněmi k zastavení útoku připravená palba, ležící před linií hlavního odporu, která může být spuštěna na znamení, i bez pozorování (v noci, v mlze, při špatné viditelnosti).

Pozorování. Každý velitel kulometu odpovídá za pozorování bojiště; zahajuje se co nejdříve a provádí se bez přerušování všemi prostředky (prostým okem, dalekohledem, dálkoměrem). Doplnuje se pozorováním i z jiných bodů, zejména bočně.

Týká se také vlastních vojsk; každý velitel kulometu musí stále vědět, kde jsou nejpřednější vlastní jednotky.

Rozvrh palby se řídí v úseku podle situace a je vždy nařízen. Zásadně jsou postřelovány ve vlastním i sousedním pásmu cíle nejdůležitější v provádění vlastního úkolu. Postřelují se po sobě soustředěním palby. Přidělovat jednotlivé cíle jednotlivým kulometům vede k tříštění palby a je přípustné jen v nepřehledném terénu a to jen ve vzdálenosti 100—500 m.

Změna cílů musí být prováděna bez dlouhého rozkazování rychle. Jsou-li známy již před započítím palby, je pořadí jejich zdolávání nařízeno v rozvrhu palby, když si ovšem situace nevyžádá, aby palby byly soustředěny jinak.

Zásobování střelivem. Před každým rozhodnutím je třeba uvážit, kolik bude potřebí střeliva, stojí-li cíl za to a jak jej zdolat při nejmenší spotřebě střeliva. Každý velitel kulometu musí vědět, kolik je třeba střeliva k zdolání cíle na různé vzdálenosti.

S tohoto hlediska je třeba vzít v úvahu, že lze zdolat jen málo těch nejdůležitějších a nejnebezpečnějších cílů, že nesmí být vystříleno víc nábojů, než cíl vyžaduje, že při každém zahájení palby je třeba určit spotřebu střeliva a každého kulometu mít vždy v palebném stanovišti železnou zásobu 300 ran.

Cíle zahnížděné v úkrytech a zákopech lze kulometnou palbou umlčet, ale ne zničit.

Morální účinek kulometné palby je veliký; při velkých vzdálenostech nelze jen cenit zásahy.

Způsob boje. Kulometry bojují obvykle ve svazku družstva, ztráta velitele nebo spojení s ním nebo bojová situace mohou vyvolat samostatnou činnost jednotlivých kulometů.

Každý velitel kulometu musí být před bojem i v jeho průběhu neustále informován o nepříteli, o situaci a úkolu, o činnosti a stanovišti nejpřednějších vlastních částic, o spojení s velitelem, jemuž kulometry podléhají, o úkolech a palebných postaveních sousedních kulometů.

Průzkum a zaujetí palebného stanoviště. Každé stanoviště musí být prozkoumáno co možná nejdříve. Velitelé kulometů musí jít daleko vpředu, kulomet následuje v přískocích, aby se neztrácel čas a nebyl prozrazen. Vystoupení kulometu musí působit překvapením.

Jakmile velitel kulometu našel vhodné palebné stanoviště, dá rozkaz nebo znamení k jeho zaujetí. Obsluha i zbraň zůstávají na koních tak dlouho, pokud to situace a terén dovolují.

Po sesednutí musí obsluha využít terénu k příchodu do palebného stanoviště. V posledním skrytu co nejbližší stanoviště je kulomet připraven k palbě, po případě i nabit, může-li být vysunut ze skrytu přímo do palebného stanoviště.

Je-li čas, je stanoviště vždy upraveno a zastřeno. Stanoviště se zaujímá jenom k palbě a k přezkoušení jistoty k přestřelování, jinak po provedení přepadu palbou zase rychle zmizí v skrytu. Doba střelby je omezena nařízeným počtem ran. Přestávky v palbě slouží k odstranění závad a k řádnému namazání kulometu olejem.

Při změně palebného stanoviště určí velitel kulometu, kde je příští palebné stanoviště nebo kam až má obsluha postoupit vpřed, a sám jde vpřed k provedení průzkumu. Kulomet je v skrytu vybit a připraven k postupu buď celý (na krátké vzdálenosti) nebo rozložený. Mění-li se stanoviště koňmo, jsou náruční koně přitaženi vpřed co nejbližší k stanovišti.

Kulometné družstvo.

Kulometné družstvo se skládá z velitele, z jeho velitelské skupinky a ze dvou těžkých kulometů. Skupinku velitele tvoří měřič vzdáleností, vodič koně a spojka. Je-li třeba, je počet spojek rozmnožen jezci z čet.

Velitel družstva (důstojník) odpovídá za stálou bojovou pohotovost svého družstva. Dozírá na úplnost a ošetřování svěřených zbraní a materiálů.

V boji provádí úkoly podle nařízení velitele eskadrony. Předvídá a připravuje závčas zasazení kulometů, stará se o jejich skryté přiblížení do palebného postavení, které určuje; řídí palbu družstva a zajišťuje jeho součinnost s ostatními zbraněmi udržováním spojení s nimi.

Měřič vzdáleností pracuje s dálkoměrem. Určuje samostatně nebo podle rozkazu velitele družstva vzdálenosti a pořizuje náčrt vzdáleností. Pozoruje nepřítele i vlastní jednotky, informuje velitele družstva stále o vzdálenostech obou a hlásí svá pozorování o nepříteli.

Vodič koně je pro celou skupinku.

Spojka mimo své úkoly pozoruje.

Kulometné družstvo na koni zaujímá jako nástupový tvar úroveň s kulometry vedle sebe na rozstup tří kroků; v pochodovém tvaru jsou kulometry za sebou. Pro přibližování zaujímá úroveň se zvětšeným rozstupem, velitelská skupinka jede před středem tohoto tvaru.

V boji je kulometné družstvo nejsilnějším zdrojem palby velitele eskadrony a tudíž prostředkem, jímž hledá rozhodnutí.

Velitel eskadrony upravuje součinnost kulometného družstva s jezdeckými četami a dává veliteli družstva kulometů palebné úkoly.

Ježto zprávy jsou nezbytné k vedení boje, je povinností velitele družstva kulometů udržovat spojení s velitelem eskadrony a hlásit mu stále o nepříteli a vlastní situaci, o sousedech, o počtech střeliva a ztrátách. Úkol velitele družstva těžkých kulometů má být dán co nejdříve a v podstatě má vždy obsahovat, kam a kdy, na které cíle a terénní úseky má být palba položena. Jak bude úkol proveden, z kterých palebných postavení, je věcí velitele kulometů.

Při určování úkolu se obvykle udávají: zprávy o nepříteli, situace a úmysl; úkol eskadrony a kde jsou nejpodstatnější částice, úkol těžkých kulometů, zvláště mezery, které před nimi zůstanou volné, další činnost při

pronikání eskadrony a při vyražení nepřítele; stanoviště náručních koní, stanoviště velitele eskadrony a spojení.

Cím naléhavější je situace, tím kratčeji musí být rozkazováno; je-li to možné, nařizuje se s místa, kde lze bojiště přehlédnout.

Dostal-li velitel kulometů úkol, stará se o průzkum, při čemž je třeba využívat terénu, aby unikl nepřátelskému pozorování a byl proveden co nejrychleji.

Při tom musí přihlížet ve většině případů k těmto věcem:

nepřítel: není-li cíle vidět, kde, v kterých částech terénu podle situace může nepřítel být nebo se objevit;

vymezení pásma přikázaného k pozorování nebo úseku cíle a palebné možnosti, kdy a kde sesednout k boji;

které části terénu lze brát v úvahu, pokud jde o zasazení kulometů;

možnosti skrytého přiblížení k zvoleným palebným stanovištím;

boj eskadrony a možnost podpory;

součinnost s ostatními těžkými zbraněmi;

spojení k veliteli eskadrony;

Před prováděním průzkumu nařizuje velitel svým velitelům rojů:

krátce situaci a zprávy o nepříteli,

směr a cíl pochodu (byl-li již průzkum proveden, i cestu, v noci a mlze údaje podle kompasu),

kdy a kde sesednout k palbě,

stanoviště náručních koní.

O spojení s velitelem dopředu se stará starší z velitelů rojů; nesmí být ztraceno.

Každá pozorovatelná musí skýtat výhled do bojového úseku do té míry, aby bylo přesně možno rozeznávat vlastní od nepřítele.

Pozorovatelná má být tak blízko palebného postavení, aby bylo možno velet, dávat rozkazy hlasem; je-li třeba používat spojek k dodání rozkazu, ztěžuje se tím řízení palby. Nápadná místa v terénu jsou nebezpečná; často je vhodné pozorování se stromu. Pozorovatelný je třeba zastřít a zesílit úpravou terénu.

Palebné postavení musí skýtat možnost účinné palby do přikázaného úseku a unikat nepřátelskému pozorování. Není-li v pokrytém terénu vhodný výstřel, musí být o tom uvědoměn velitel eskadrony.

Rozmístění družstva do hloubky a šířky se řídí především terénem a možnostmi řízení palby. Rozstupy a vzdálenosti musí však být takové, aby jeden dělový náboj nevyřadil současně obě zbraně (30—50 m).

Při zasazení družstva nařídí velitel družstva palebné úkoly a umístění kulometů, opatření k řízení palby, a nestalo-li se již dříve, umístění náručních koní.

Rozkaz k palbě, který dá velitel družstva, zpravidla obsahuje:

hlavní směr, zjištěné cíle a pořadí, v jakém mají být zdolávány,

měřenou vzdálenost k vlastním částicím, hledí, rozsev do šířky a do hloubky,

spotřebu střeliva, zahájení palby.

Změna palebného postavení vyvolává vždy přerušení palby, a proto nesmí být prováděna tehdy, když eskadrona potřebuje účinnou podporu. Velitel kulometů musí předvídat, zda a kdy bude třeba měnit palebné postavení a kde asi bude. Změna palebného postavení je nutná, když podpora účinnou palbou je nemožná buď vlivem nepřátel-

ské činnosti, nebo nedostačí-li již dostřel nebo je-li při přestřelování palba znemožněna.

Změnu palebného stanoviště nařizuje velitel kulometného družstva. Součinnost s jezdeckými četami zajišťuje velitel družstva kulometů; vždy musí vědět, kde jsou jejich nejpřednější částice. To je zvláště těžké, provádějí-li čety nebo jejich části během boje pohyby koňmo nebo špatné počasí brání pozorování. K zajištění spojení musí potom přispět i velitel eskadrony přidělením spojek nebo signalistů.

Zásobování střelivem musí být zajištěno. Vzdálí-li se za boje družstvo kulometů od náručních koní, musí být vždy snaha alespoň jednoho nosného koně s municí přiblížit co nejvíce.

Z á v ě r.

Po srovnání s ustanoveními našich předpisů je třeba poukázat na to, že německý předpis zdůrazňuje ve všech svých ustanoveních hospodárnost s lidskými silami, zachování koní a účelnou spotřebu střeliva v boji a podle toho klade i výcvikové požadavky počínaje výcvikem jednotlivce až po eskadronu. Překvapení, rychlost jednání a stručné rozkazování jsou zásady určené všem velitelům povoláným vést jezdecký boj.

Št. kapitán jezd. J. E. Šraml:

Motorisace u jezdeckého pluku.

Navazuje na článek uveřejněný ve VR. čís. 10/1937 pokračují v úvahách o možnostech a způsobech motorisace v jezdeckém pluku tak, aby této zbraní byl zachován jako manévrovací prostředek jezdecký kůň.

V poslední úvaze byla věnována pozornost hlavně motorisaci bojového a tělesového trénu k zrychlení jeho pohybu, odlehčení jezdeckým koním a obraně p. l. za přesunů.

Dnešní úvahy jsou věnovány oněm složkám jezdeckých (dragounských) pluků, které vyžadují rychlejší dopravy na silnici i v terénu, než jakou poskytuje svými schopnostmi jezdecký kůň.

Normální eskadrona. Příklad složení: čtyři čety po 32 mužích a velitelské družstvo — celkem asi 150 mužů. Pro spojovací úkoly v různých údobích boje a za přesunů i ubytování měl by mít každý velitel čety dva cyklisty. Jeden je přidělen stále u čety, druhý jako spojka u velitele eskadrony. Odloučí-li se četa od eskadrony a pracuje-li samostatně, má oba cyklisty u sebe.

Velitel eskadrony má v svém velitelském družstvu mimo čtyři cyklisty — spojky od čet — dva cyklisty vlastní a dva motocyklisty (s motocykly solo) pro spojovací úkoly dálkové, k nadřízeným velitelstvím a skupinám, k nimž je s eskadronou přidělen.

Celkem by tedy měla eskadrona deset cyklistů a dva motocyklisty. Stupeň dnešního jízdně technického výcviku jezdců na bicyklech a motocyklech solo jest již takový, že tento druh jezdců jako spojky pronikne téměř všude terénem, tak jako jezdec na koni, vyjma těžké překážky, které kůň přeskočí a jezdec na bicyklu nebo motocyklu je nucen je objet anebo překonat přenesením stroje.